

Sygn. akt III AUa 651/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Szczecinie

sprawy (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

przy udziale zainteresowanej W. W.

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt VI U 856/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUa 651/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.04.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne W. W. za 04/2009, 08/2009, 12/2009, 04/2010, 12/2010, 04/2011, 12/2011 z tytułu zatrudnienia w (...) Spółka Akcyjna w G..

Płatnik składek (...) Spółka Akcyjna w G. odwołał się od tej decyzji. Wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie, że podstawy wymiaru składek od wynagrodzenia zainteresowanej stanowią kwoty zadeklarowane przez płatnika i zasądzenie kosztów procesu.

Decyzji zarzucił naruszenie przepisu prawa materialnego - § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998r. nr 161, poz. 1106) poprzez przyjęcie, iż świadczenia wypłacone pracownikowi z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych stanowią podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne a w konsekwencji na ubezpieczenie zdrowotne.

Podniósł, iż zgodnie z przepisem § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody - świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Powyższa regulacja w sposób jednoznaczny definiuje zatem, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu z oskładkowania jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje przy tym żadnych innych przesłanek. Skoro zatem dokonane przez odwołującego się wypłaty sfinansowane zostały, co jest bezsporne, ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych jako świadczenia na okoliczność Świąt Bożego Narodzenia, Świąt Wielkanocnych, czy nowego roku szkolnego, to zgodnie z powołaną wyżej podstawą prawną nie są wliczane do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie, gdyż mieszczą się w dyspozycji przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej. Niezasadne jest zatem przyjęcie przez organ rentowy, iż przysługują mu uprawnienia do weryfikacji kryteriów socjalnych. Podkreślenia wymaga, iż u odwołującego się (...) S.A. utworzony jest Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych oraz funkcjonuje, począwszy od roku 2004, stanowiący załącznik(...) do regulaminu wynagradzania - Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Na każdy rok kalendarzowy, w tym również rok 2009, 2010 i 2011, tworzony jest zgodnie z zapisem § 5 regulaminu przy współdziałaniu Zespołu Przedstawicieli Załogi plan gospodarowania środkami Funduszu, zatwierdzany przez kierownika Zakładu. Istotną kwestią jest również to, iż wypłata świadczeń socjalnych następuje z wyodrębnionego funduszu, dla którego pracodawca zakłada odrębny rachunek bankowy, dokonując następnie wpłat na ten rachunek. Wypłata zaś z tego rachunku środków, w wysokości nie przekraczającej wskazanej w przepisach ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, jest zawsze wypłatą świadczeń finansowanych ze środków na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zauważyć ponadto należy, iż przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych stanowią, że zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności określa pracodawca w regulaminie ustalonym z zakładową organizacją związkową a gdy ta nie działa w zakładzie, z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Powyższy tryb zachowany został również u odwołującego się, co znajduje odzwierciedlenie w zapisach znajdującego się w aktach sprawy regulaminu. Podkreślenia wymaga również, iż sposób wydatkowania środków z Funduszu w trybie art. 8 ust. 3 ustawy nie był u odwołującego się kwestionowany. Ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych definiuje w art. 2 pkt 1, że działalność socjalna to usługi świadczone przez zakłady pracy na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Definicja działalności socjalnej daje zatem pracodawcy możliwość wręczania ze środków funduszu m. in. bonusów finansowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia, Świąt Wielkanocnych, czy nowego roku szkolnego z tytułu zwiększonych wydatków w tych okresach. Warunkiem umożliwiającym ich przyznanie jest zapisanie takich form pomocy w regulaminie funduszu, co też w przedmiotowej sprawie ma miejsce i wynika z § 9 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Zauważyć w tym miejscu należy, że jedyną sankcją ustawowo sformułowaną za naruszenie przepisów ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wprowadza art. 8 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy, który stanowi, że związkom zawodowym przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz oraz art. 12a. w brzmieniu - Kto będąc pracodawcą lub będąc odpowiedzialnym, w

imieniu pracodawcy, za wykonywanie przepisów ustawy, nie wykonuje przepisów ustawy albo podejmuje działania niezgodne z przepisami ustawy, podlega karze grzywny; W sprawach, o których mowa w ust. 1, orzeka się na podstawie wniosku pochodzącego od właściwego organu Państwowej Inspekcji Pracy w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Dlatego też uznać należy, iż organ rentowy nie jest władny do weryfikowania udzielonych pracownikom świadczeń pod kątem spełniania określonych w regulaminie kryteriów. Przyznane pracownikom świadczenia muszą się jednak mieścić w katalogu świadczeń określonych w regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Świadczenia wypłacone pracownikom odwołującego, określone są w § 9 pkt.2 lit. c Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, zgodnie z którym środki Funduszu mogą być przeznaczone na finansowanie świadczeń okolicznościowych na rzecz osób uprawnionych. Świadczenia pracownikom zostały wypłacone w okresie zwiększonych kosztów utrzymania rodziny. Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż wypłata środków z rachunku zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, w wysokości nie przekraczającej wskazanej w przepisach ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych jest zawsze wypłatą świadczeń finansowanych ze środków na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Wypłacone zatem ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i bezsprzecznie na cele socjalne środki finansowe, nie stanowią podstawy wymiaru składek zarówno na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe pracowników, składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników, składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Pracy (vide wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 22 lipca 2011 r. III U 301/11 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 listopada 2011 r. III AUa 968/11).

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania. Podniósł, iż w toku kontroli przeprowadzonej przez organ rentowy, ustalono, że skarżący w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz zdrowotne nie uwzględnił przychodów osiągniętych przez ubezpieczonego wypłaconych z ZFSS. Organ rentowy uznał, że przychody z tego tytułu, zostały wypłacone z naruszeniem obowiązującego u skarżącego regulaminu ZFSS a tym samym doszło do naruszenia przepisów art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w związku z par. 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczególnych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W ocenie organu wydającego decyzję, świadczenia zostały przyznane ubezpieczonemu bez uwzględnienia jego sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Od decyzji zostało złożone odwołanie przez płatnika składek.

Zainteresowana W. W. wniosła o uwzględnienie odwołania.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne nie wlicza się wartości świadczeń wypłaconych zainteresowanej ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych za okresy wskazane w decyzji.

Sąd Okręgowy wskazał, że zainteresowana W. W. jest zatrudniona w zatrudnienia w (...) Spółka Akcyjna w G..

Zadeklarowane przez płatnika podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe od wynagrodzeń ubezpieczonej W. W. wynosi: za kwiecień 2009 - 2890zł, za sierpień 2009- 2750zł, za grudzień 2009- 3025zł, za kwiecień 2010- 2750zł, za grudzień 2010- 2900zł, za kwiecień 2011- 2990zł, za grudzień 2011- 4080zł, a na ubezpieczenie zdrowotne: za kwiecień 2009 – 2493,78zł, za sierpień 2009- 2372,97zł, za grudzień 2009- 2610,27zł, za kwiecień 2010- 2372,97zł, za grudzień 2010- 2502,41zł, za kwiecień 2011- 2580,07zł, za grudzień 2011- 3520,63zł.

Zainteresowana W. W. otrzymała świadczenia wypłacone ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwietniu, sierpniu i grudniu 2009 r., kwietniu i grudniu 2010 r., kwietniu i grudniu 2011 r. Od wypłaconych świadczeń płatnik nie naliczył i nie odprowadził składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

W zakładzie obowiązuje regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z 2004 r. Został on uzgodniony z przedstawicielami załogi i związkami zawodowymi.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz. U. 2009, Nr 205, poz. 1585 ze zm., zwana dalej ustawą) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Art. 4 pkt 9 ustawy stanowi o przychodzie w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych m.in. z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Natomiast § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 zwane dalej rozporządzeniem) stanowi iż, podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zgodnie z art. 81 ust. 1 w związku z art. 66 ust. 1 pkt. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz.U. 2008.164.1027) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10. Zgodnie z nimi przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się wyłączeń wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz nie stosuje się ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (ust.5), podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych (ust.6), a ust. 10 pozostaje bez znaczenia.

Organ rentowy w toku postępowania podniósł, iż podwyższył wymiar składek o kwotę wypłaconych świadczeń socjalnych z ZFŚS, albowiem uznał, że dokonane przez płatnika wypłaty stanowiły przychód określony w art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponadto wskazał, iż § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia nie może mieć zastosowania z uwagi na fakt, iż przedmiotowe świadczenie zostało wypłacone ubezpieczonej bez rozpatrywania jego sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a więc zostało ono udzielone niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (t.j. Dz. U. z 1996 r., Nr 70, poz. 335, dalej ustawa o ZFŚS).

Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego. Zgodnie z powołanym rozporządzeniem podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody w postaci świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Pozwany nie wykazał w postępowaniu, ażeby świadczenia wypłacone zainteresowanej, nie pochodziły ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Tym samym w świetle § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie stanowiła podstawy wymiaru składek (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r., III AUa 1421/11; LEX nr 1109998 oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku dnia 14 lutego 2013 r. w sprawie III AUa 726/12).

Zdaniem Sądu Okręgowego bez znaczenia pozostaje czy świadczenia te wypłacono zgodnie z kryteriami z art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS i regulaminem ZFŚS. Dopiero w przypadku wystąpienia przez związki zawodowe z żądaniem określonym 8 ust. 3 ustawy o ZFŚS i uwzględnieniu takiego żądania przez Sąd, można by uznać, iż świadczenie nie zostało wypłacone ze środków funduszu socjalnego. Pozwany jednak okoliczności tej nie wykazał.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny. Zgłaszane zaś przez strony wnioski dowodowe, wobec zastosowanej wykładni, nie miały znaczenia dla sprawy.

W tej sytuacji – zdaniem Sądu Okręgowego - zaistniały powody, by uznać ustalenie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne, przedstawione przez deklaracjach płatnika składek jako prawidłowe i zasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenie:

1) art. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 04.03.1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012r., poz. 592) w zw. z § 12 regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych płatnika składek przez jego niewłaściwe zastosowanie i nie zastosowanie w mniejszej sprawie podczas gdy zastosowanie przedmiotowej regulacji prawnej, definiującej działalność socjalną jako usługi świadczone przez pracodawców na rzecz enumeratywnie wymienionych w niej form działalności, powinno skutkować oddaleniem odwołania płatnika składek od zaskarżonej decyzji, w szczególności wobec nie ustalenia i nie zweryfikowania przez płatnika składek, w oparciu o wymagany wniosek zainteresowanej, na jakie poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określone regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zainteresowana faktycznie przeznaczyła sporne świadczenia wypłacone z w/w. Funduszu na jej rzecz,

2) art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 04.03.1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012r., poz. 592) w zw. z art. 2 pkt. 1 w/w. ustawy w zw. z §10, § 11 i § 12 regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych płatnika składek:

- przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w wyniku przyjęcia, że okoliczność, polegająca na wypłacie spornych świadczeń zgodnie z kryteriami określonymi przedmiotową regulacją prawną i obowiązującym u płatnika składek regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, w szczególności jego postanowieniami zawartymi w §10, § 11 i § 12 pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy podczas gdy ustalenie i rozpoznanie przez Sąd w/w. okoliczności w oparciu o kryteria określone w/w. regulacją, której Sąd Okręgowy błędnie nie zastosował stanowiło istotę sporu, ponadto

- przez jego błędną wykładnię w wyniku przyjęcia, że płatnik składek jako pracodawca, gospodarujący środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na podstawie obowiązującego u płatnika regulaminu, mógł wypłacić sporne świadczenia z pominięciem ustawowego kryterium socjalnego bez uprzedniego ustalenia sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej, tj. bez wymaganego oświadczenia zainteresowanej o dochodzie przypadającym na osobę w rodzinie podczas gdy przyznanie spornych świadczeń zależało wyłącznie od w/w. sytuacji zainteresowanej, będącej osobą uprawnioną do korzystania z Funduszu, której płatnik składek nie zweryfikował,

3) art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 04.03.1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012r., poz. 592) przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające odpowiednio na błędnym przyjęciu, że wyłącznie uwzględnienie roszczenia związku zawodowego płatnika składek o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami w/w. ustawy stanowi podstawę do uznania, że sporne świadczenia nie zostały wypłacone ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, skutkującego błędnym zastosowaniem w/w. regulacji prawnej podczas gdy przedmiotowa regulacja takiej wyłącznej podstawy nie stanowi i nie znajdowała zastosowania w niniejszej sprawie wobec braku funkcjonowania związków zawodowych u płatnika składek,

4) art. 18 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt. 9 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zmian.), § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998r., Nr 161, poz. 1106 ze zmian.) w zw. z art. 21 w/w. ustawy, art. 81 ust. 1 w zw. z art. 66 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2008r., Nr 164, poz. 1027 ze zmian.) przez ich błędną wykładnię, polegającą na wyłączeniu przez Sąd Okręgowy z podstawy wymiaru składek przychodu związanego z przyznaniem zainteresowanej spornych świadczeń podczas gdy przedmiotowe świadczenia stanowiły przychód zainteresowanej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu jej zatrudnienia u płatnika składek w ramach stosunku pracy,

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1) art. 227 k.p.c. polegające na pominięciu przez Sąd Okręgowy przy wydaniu zaskarżonego wyroku istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, polegającej na bezspornym braku weryfikacji przez płatnika składek sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej -w tym zakresie nie rozpoznanie istoty sporu w wyniku pominięcia istotnych zeznań z przesłuchania reprezentanta płatnika- Prezesa Zarządu- Pana R. M., który przyznał, że dostarczanie oświadczeń o dochodach członków rodziny nie było wymagane, wypłata spornych świadczeń była realizowana w oparciu o wysokość wynagrodzenia uzyskanego w firmie płatnika w zależności od wkładu w tworzenie funduszu socjalnego i okresu czasu pracy w danym roku podczas gdy, błędnie pominięta przez Sąd Okręgowy treść postanowień §10, § 11 i § 12, obowiązującego u płatnika składek, regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych uzależniały decyzję płatnika składek o przyznaniu lub odmowie przyznania spornych środków od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej, której płatnik nie zweryfikował oraz uprzedniego oświadczenia zainteresowanej o dochodzie, przypadającym na osobę w rodzinie, ponadto pominięcie istotnych zeznań wyżej wymienionego R. M., polegających na oświadczeniu, że wypłata spornych środków w sierpniu 2009r. została zrealizowana w jednakowej minimalnej kwocie oraz, że świadczenia na okoliczność nowego roku szkolnego płatnik składek wypłacił wszystkim pracownikom bez względu na to, czy pracownicy mają dzieci w roku szkolnym, czy nie, co dowodziło realizacji wypłaty spornych świadczeń z pominięciem przewidzianego u płatnika regulaminowego trybu przyznawania przedmiotowych świadczeń, w sposób dorozumiany i z pominięciem ustawowego, prawnego obowiązku, polegającego na uzależnieniu przyznawania ulgowych świadczeń od w/w. sytuacji zainteresowanej, będącej osobą uprawnioną do korzystania z w/w. Funduszu, której płatnik składek nie zweryfikował - w tym zakresie nie podanie przyczyn, dla których Sąd Okręgowy odmówił w/w. dowodowym wiarygodności i mocy dowodowej,

2) art. 232 zdanie 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i nie zastosowanie w niniejszej sprawie w wyniku błędnego zważenia przez Sąd Okręgowy, że pozwany nie wykazał, iż sporne świadczenia nie pochodziły ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz okoliczności, dotyczącej wystąpienia przez związki zawodowe z „żądaniem określonym 8 ust. 3 ustawy o ZFŚS*’ i uwzględnieniu takiego żądania przez Sąd podczas gdy zgodnie z treścią zeznań z przesłuchania reprezentanta płatnika- Prezesa Zarządu- Pana R. M. płatnik składek dokonał realizacji wypłaty spornych świadczeń bez wymaganych oświadczeń o dochodach członków rodzin zatrudnionych pracowników, w tym zainteresowanej i w konsekwencji z pominięciem trybu wypłaty spornych świadczeń przewidzianego w postanowieniach §10, § 11 i § 12, obowiązującego u płatnika, regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, uzależniających decyzję płatnika o przyznaniu lub odmowie przyznania spornych środków od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej oraz uprzedniego oświadczenia zainteresowanej o dochodzie, przypadającym na osobę w rodzinie, ponadto pominiętej przez Sąd i przyznanej przez wyżej wymienionego okoliczności, dotyczącej braku funkcjonowania u płatnika związków zawodowych od około 7-8 lat, co przesądza ponadto o sprzeczności przedmiotowych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i powinno skutkować oddaleniem w całości odwołania płatnika składek od zaskarżonej decyzji, ponadto nie podanie przez Sąd Okręgowy przyczyn, dla których odmówił on wiarygodności i mocy dowodowej w/w. środkiem dowodowym

- które to w/w. uchybienia, stanowiące także o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania w całości.

Ewentualnie:

2. Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania.

3. Zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Apelujący wskazał, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego i w tym zakresie błędnie nie zastosował przepisu art. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 04.03.1994r. - o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012r., poz. 592), zwanej dalej: „ustawą o zakładowym funduszu”, zgodnie z którym: użyte w ustawie określenia oznaczają: działalność socjalna- usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, klubach dziecięcych, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Apelujący wskazuje, że w/cyt. regulacja prawna, błędnie nie zastosowana przez Sąd Okręgowy, w sposób jednoznaczny definiuje pojęcie „działalność socjalna”. Przedmiotowa definicja legalna określa działalność socjalną jako usługi świadczone przez pracodawców na rzecz enumeratywnie wymienionych w niej form działalności”. Sąd Okręgowy przy wydaniu zaskarżonego wyroku pominął w/w. regulację prawną istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której zebrany materiał dowodowy wskazywał, że płatnik składek bezspornie nie zweryfikował na jakie to poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określone w/cyt. przepisem i obowiązującym u płatnika regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zainteresowana przeznaczyła sporne świadczenia, zwłaszcza wobec przewidzianego tym regulaminem trybu przyznawania świadczeń, tj. w oparciu o uprzednie oświadczenie zainteresowanej o dochodzie, przypadającym na osobę w rodzinie. Zgodnie bowiem z treścią § 12 regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych płatnika składek: „wniosek powinien określać cel, na który ma być przeznaczona pomoc Funduszu oraz termin jej wykorzystania”. Przedmiotowej okoliczności, dotyczącej braku weryfikacji rzeczywistego i faktycznego przeznaczenia, wypłaconych spornych świadczeń płatnik składek nie kwestionował, o czym poniżej. Sąd Okręgowy powyższą okoliczność przeoczył, co skutkowało błędnym pominięciem przez ten Sąd w/cyt. przepisu art. 2 pkt. 1 ustawy o zakładowym funduszu, definiującego w sposób enumeratywny działalność socjalną.

Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów art. 8 ust. 1 i 2 w/w. ustawy, zgodnie z którymi odpowiednio: przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Mając na uwadze w/cyt. regulację prawną Apelujący wskazuje, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż okoliczność, polegająca na wypłacie spornych świadczeń zgodnie z kryteriami określonymi przedmiotową regulacją prawną i obowiązującym u płatnika regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, w szczególności jego postanowieniami zawartymi w §10, § 11 i § 12 pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy. Wbrew wywiodom Sądu Okręgowego wskazuje, że ustalenie przez Sąd w/w. okoliczności w oparciu o kryteria określone w/w. regulacją stanowiło istotę sporu, której Sąd nie rozpoznał.

Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisu art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 04.03.1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012r., poz. 592) w wyniku przyjęcia, że wyłącznie uwzględnienie roszczenia związku zawodowego płatnika o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami w/w. ustawy stanowi podstawę do uznania, że sporne świadczenia nie zostały wypłacone ze środków tego Funduszu. Takie zważenie przy uwzględnieniu rozpatrywanego stanu faktycznego jest błędne, albowiem przedmiotowa regulacja prawna, przy uwzględnieniu n/w. dyspozycji § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998r., Nr 161, poz. 1106 ze zmian.) takiej wyłącznej podstawy nie stanowi i nie znajdowała zastosowania w niniejszej sprawie wobec potwierdzonej i przyznanej przez reprezentanta płatnika składek okoliczności, dotyczącej braku funkcjonowania u płatnika związków zawodowych od ok. 7- 8 lat.

Powyższe skutkowało błędną wykładnią art. 18 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt. 9 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zmian.), § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998r., Nr 161, poz. 1106 ze zmian.) w zw. z art. 21 w/w. ustawy, art. 81 ust. 1 w zw. z art. 66 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2008r., Nr 164, poz. 1027 ze zmian.) i wyłączeniem przez Sąd Okręgowy z podstawy wymiaru składek przychodu związanego z przyznaniem zainteresowanej spornych świadczeń. W tym zakresie wskazuję, że zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998r., Nr 161, poz. 1106 ze zmian.): podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody: świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu prawnym do wyroku z dnia 20.06.2012r., sygn. akt: 1 UK 140/12, trafnie argumentował w ten sposób, że cyt.: „(...) stosownie do treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przepis ten nie tylko wskazuje źródło finansowania wymienionych świadczeń (fundusz świadczeń socjalnych), lecz także odnosi się do zasad ich wypłacania, skoro są to świadczenia wypłacane pracownikom "w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych". Ramy te zaś określają przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz regulaminy ustanawiające zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej.

Apelujący wskazał, że stosownie do art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych "Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja i związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów". Wydany na tej podstawie regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych stanowi źródło prawa pracy na podstawie art. 9 k.p. (zob. przywołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., II PK 74/08 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 579/00. OSNAPiUS 2003 Nr 14, poz. 331). Skoro określa on także "zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu", jest więc wiążący nie tylko w zakresie ogólnych zasad (kryteriów) podziału środków funduszu świadczeń socjalnych, ale także w odniesieniu do ustanowionego w nim trybu ich przyznawania pracownikom, uwzględniającego indywidualną ocenę każdego przypadku według przyjętych kryteriów. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wyraźnie wiąże wysokość przyznawanego świadczenia (będącego pomocą finansową w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy) z rozpatrywaną łącznie sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Taki zaś charakter - pomocy finansowej - miały przyznane świadczenia z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Świąt Wielkiej Nocy, stanowiąc ulgowe świadczenia w rozumieniu art. 8 ust. 1 tej ustawy. Oznacza to, że ocena zgodności wydatkowanych środków z regulaminem powinna obejmować w niniejszej sprawie także i to, czy przyznanie świadczeń odbyło się w ramach obowiązującej procedury. Można się zgodzić ze stwierdzeniem, że o ile zbliżona sytuacja materialna i rodzinna pracowników prowadzi do oceny, że przyznanie im omawianych świadczeń w tej samej wysokości nie narusza art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, o tyle winna być ona rozpatrywana indywidualnie w sposób przewidziany w regulaminie. Przyznanie zaś świadczenia poza wymaganym trybem - nawet za zgodą organizacji związkowej - oznacza naruszenie przez pracodawcę regulaminu wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a tym samym naruszenie art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych".

Apelujący wskazał, że w/cyt. wyrok Sądu Najwyższego został wydany w analogicznym stanie faktycznym, o czym przesądza dalsza treść uzasadnienia prawnego przedmiotowego wyroku, która w całości wpisuje się w rozpatrywany stan niniejszej sprawy cyt.:(...) regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) przewidywał, że

podstawą przyznania pomocy socjalnej finansowanej z Funduszu jest wniosek osoby uprawnionej, poparty jej oświadczeniem o wysokości dochodu przypadającego na osobę w rodzinie. Tymczasem przedstawiona wyżej podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku wskazuje, że sporne świadczenie przyznane zostały nie tylko bez zachowania indywidualnej oceny każdego przypadku, ale także poza trybem wynikającym z postanowień Regulaminu, bo na podstawie "rozmów z przedstawicielami związków zawodowych i załogi" znających sytuację życiową, rodzinną i materialną pracowników. Ustalenie więc sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników, jak to określił Sąd drugiej instancji, "w sposób dorozumiany", stanowiło naruszenie obowiązujących postanowień Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...). W istocie zatem sporne świadczenia zostały wypłacone wprawdzie z funduszu świadczeń socjalnych, lecz nie na warunkach wynikających z tego Regulaminu, a więc nie mogą one zostać uznane za świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Ponadto wskazał, że Sąd dopuścił się naruszenia dyspozycji przepisu prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. zgodnie z którym: przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Mając na uwadze treść przedmiotowej regulacji prawnej wskazując, że Sąd Okręgowy pominął istotną okoliczność, polegającą na bezspornym, bo potwierdzonym przez reprezentanta płatnika składek - Prezesa Zarządu - Pana R. M., okoliczność, dotyczącą braku weryfikacji przez płatnika składek sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej. Wyżej wymieniony bowiem w sposób jednoznaczny zeznał (vide: protokół przesłuchania z dnia 22.11.2012r., akta kontroli, tom II str. 443-446), że dostarczanie oświadczeń o dochodach członków rodziny nie było wymagane, ponadto, że wypłata spornych świadczeń była realizowana w oparciu o wysokość wynagrodzenia uzyskanego w firmie płatnika w zależności od wkładu w tworzenie funduszu socjalnego i okresu pracy w danym roku, a więc - zdaniem apelującego - z pominięciem treści postanowień §10, § 11 i § 12 obowiązującego u płatnika, Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (vide: regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych płatnika, akta kontroli, tom I, str. 132-144), które uzależniały decyzję płatnika o przyznaniu lub odmowie przyznania spornych środków od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej, której płatnik nie zweryfikował oraz bez uprzedniego oświadczenia zainteresowanej o dochodzie, przypadającym na osobę w rodzinie. Sąd I instancji błędnie pominął w/w. istotną treść regulaminu i zeznań wyżej wymienionego R. M., który w trakcie kontroli podał do protokołu, że wypłata spornych środków w sierpniu 2009r. została zrealizowana w jednakowej minimalnej kwocie oraz, że świadczenia na okoliczność nowego roku szkolnego płatnik wypłacił bez względu na to, czy pracownicy mają dzieci, czy nie. Powyższe - zdaniem apelującego - w sposób jednoznaczny dowodziło realizacji przez płatnika wypłaty spornych świadczeń z zupełnym pominięciem przewidzianego u płatnika regulaminowego trybu przyznawania przedmiotowych świadczeń /tj. brak oświadczenia zainteresowanej- okoliczność bezsporna w sprawie/. W tym zakresie bowiem płatnik bazował wyłącznie na domniemaniu o okolicznościach, dotyczących w/w. sytuacji zainteresowanej i zaniechał realizacji ustawowego, prawnego obowiązku, polegającego na uzależnieniu przyznawania ulgowych świadczeń od w/w. sytuacji zainteresowanej, będącej osobą uprawnioną do korzystania z w/w. Funduszu.

Zdaniem apelującego, Sąd I instancji niewłaściwie zastosował przepis art. 232 zdanie 1 k.p.c. w wyniku błędnego zważenia, że pozwany nie wykazał, iż sporne świadczenia nie pochodziły ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz że pozwany nie wykazał okoliczności, dotyczącej wystąpienia przez związki zawodowe z „żądaniem określonym 8 ust. 3 ustawy o ZFŚS” i uwzględnieniu takiego żądania przez Sąd. W tym zakresie apelujący wskazał, że przesłuchiwany w trakcie kontroli reprezentant płatnika - Prezes Zarządu - Pan R. M. potwierdził, że płatnik dokonał realizacji wypłaty spornych świadczeń bez wymaganych oświadczeń o dochodach członków rodzin zatrudnionych pracowników, w tym zainteresowanej i w konsekwencji z pominięciem trybu wypłaty spornych świadczeń przewidzianego w postanowieniach §10, § 11 i § 12, obowiązującego u płatnika, regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych- jak wskazano powyżej -, uzależniających decyzję płatnika o przyznaniu lub odmowie przyznania spornych środków od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanej oraz uprzedniego oświadczenia zainteresowanej o dochodzie, przypadającym na osobę w rodzinie, co przesądza o zupełnej dowolności w orzekaniu. Ponadto Sąd pominął, notabene przyznaną wprost przez wyżej wymienionego - R. M. okoliczność, dotyczącą braku funkcjonowania u płatnika związków zawodowych od około

7-8 lat. Przedmiotowa istotna okoliczność przesądza także o sprzeczności istotnych ustaleń Sądu w tym zakresie z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i powinno skutkować co najmniej uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości i przekazaniem niniejszej sprawy temu Sądowi do ponownego jej rozpoznania, w szczególności wobec nie rozpoznania przez Sąd istoty sporu. Sąd Okręgowy nie podał przyczyn, dla których w/w. istotnym środkiem dowodowym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; które to w/w. uchybienia, stanowią także o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Przedmiotowe uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Płatnik składek (...) S.A. z siedzibą w G.. wniósł o:

1. Oddalenie apelacji pozwanego, ewentualnie o odrzucenie apelacji, albowiem w apelacji nie wskazano wartości przedmiotu zaskarżenia;
2. Zasądzenie od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazał, że nieuzasadniony jest zarzut naruszenia przepisu art. 227 k.p.c, albowiem do jego naruszenia dochodzi w sytuacji, gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie. Natomiast Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu, który nie miał znaczenia w sprawie. Wniosek o przesłuchanie R. M. został złożony przez odwołującego się na okoliczności wskazane w tezie dowodowej zawartej w piśmie odwołującego się z dnia 19 czerwca 2013 roku. Okoliczności te, przy przyjętej przez Sąd Okręgowy wykładni, są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, iż Sąd przeprowadza dowody na okoliczności wskazane przez strony. Tak więc, skoro Sąd I instancji uznał, iż okoliczności wskazane we wniosku o przeprowadzenie dowodu nie mają znaczenia dla sprawy, to pominął ów wniosek. Natomiast organ rentowy nie złożył wniosku o przesłuchanie R. M. na okoliczności podnoszone w apelacji. Ponadto pełnomocnik organu rentowego nie złożył do protokołu zastrzeżenia o naruszeniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Dlatego też organowi rentowemu nie przysługuje prawo powoływania się na te uchybienia. Niezasadnym jest wskazany w apelacji pozwanego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - Sąd nie wyłączył bowiem z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie przychodu związanego z przyznaniem zainteresowanej spornych świadczeń, ustalił natomiast, iż prawidłową jest wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie wskazana w deklaracjach odwołującego się, co w kontekście wykładni przyjętej przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku jest w pełni uzasadnione. Nieuzasadniony jest nadto zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Wynika to i niewskazania w treści zarzutów apelacji okoliczności uzasadniających jego podniesienie i wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Zdaniem płatnika niezasadnym jest również podniesiony w apelacji i nieuzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Pozwany nie wskazał na czym polega dostrzeżone uchybienie i co powoduje że ma ono istotny wpływ na wynik sprawy - czyniąc tym samym niemożliwym odniesienie się do niego przez odwołującego. Niezasadny jest zarzut pozwanego naruszenia przez Sąd orzekający przepisu 232 zdanie 1 k.p.c. „w wyniku błędnego zważenia, że pozwany nie wykazał, iż sporne świadczenia nie pochodziły ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych". Spornymi w niniejszej sprawie nie są świadczenia - de facto wypłacone - ze środków działającego u odwołującego się Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych lecz wysokość podstawy wymiaru składki na poszczególne ubezpieczenia i fundusze. Fakt przywołanych przez pozwanego zeznań prezesa M. nie potwierdza w żaden sposób wydatkowania przez odwołującego się środków ze źródła spoza

Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, dlatego też zarzut uznać należy za w pełni nieuzasadniony. Analiza katalogu zawartych w przepisach rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wyłączeń z podstawy wymiaru składek prowadzi do wniosku i daje podstawę do przyjęcia, iż celem zapisów był brak i potrzeby pobrania składek od świadczeń, których charakter odbiega od odpłatności -: abstrahuje od ekwiwalentności za świadczoną pracę. Uprawnienia kontrolne organu | rentowego winny zatem sprowadzać się do ustalenia, czy istnieje w regulaminie funduszu świadczeń socjalnych podstawa sfinansowania wypłacanych świadczeń oraz sprawdzenia, j czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych - czy środki pochodzą z odrębnego rachunku bankowego, utworzonego zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 12 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Organ rentowy nie ma uprawnień do ingerencji w zasady przydziału świadczeń finansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Zatem tylko związki zawodowe mogą zgodnie z przepisem art. 8 ust. 3 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wystąpić do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz. Z tego też względu zarzut apelacji dotyczący powyższej kwestii traktować należy jako bezzasadny, albowiem organ rentowy zmierzał do przekroczenia przysługujących mu uprawnień. Fakt zaś nieistnienia u odwołującego się związków zawodowych, na który powołuje się wielokrotnie organ pozwany, nie nadaje uprawnień tych organowi rentowemu ani nie sanuje jego działań.

Ponadto wskazać należy, iż w obowiązującym stanie prawnym ustawodawca obowiązek (ciężar) gromadzenia materiału procesowego nałożył na strony, przyjmując tym samym kontradiktoryjny model procesu, choć pozostawił sądowni istotne uprawnienia, przede wszystkim prawo do inicjatywy dowodowej. W przedmiotowej sprawie organ rentowy był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien spełnić ciężący na nim obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie swych twierdzeń. Natomiast, Sąd gdyby dopuścił z urzędu dowody naruszyłby zasadę kontradiktoryjności postępowania sądowego.

Odwołujący się w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, iż zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe - podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody w postaci świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 386 §4 kpc nierozpoznanie istoty sprawy oznacza zaniechanie przez sąd zbadania materialnej podstawy żądania pozwu (odwołania) albo pominięcie merytorycznych zarzutów stron. Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu (odwołania) i przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy uznał – czemu dał wyraz w uzasadnieniu – że płatnik składek ma Zakładowy Regulamin Świadczeń Socjalnych oraz, że wypłat spornych należności dokonano z puli środków przeznaczonych na te świadczenia.

Ta konstatacja dokonana została bez analizy postanowień regulaminu, odniesienia tych postanowień do działań płatnika przy podziale środków, wreszcie Sąd nie ocenił, czy i w jakim zakresie płatnik postępował zgodnie z postanowieniami regulaminu.

Zasady ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne regulują przepisy ustawy systemowej. Natomiast zgodnie z art. 23 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 roku o powszechnym ubezpieczeniu w NFZ (Dz.U. nr 45, poz. 391) i art. 81 ust. 1 i 6 zastępującej tę ustawę ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód – w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, co wynika z art. 4 ust. 9 ustawy systemowej.

Z mocy delegacji zawartej w art. 21 tej ustawy obowiązuje rozporządzenie z 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W § 2 ust. 1 tego rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Co prawda do dnia 30 stycznia 2004 roku rozporządzenie w § 2 zawierało punkt 12, obecnie uchylony, o treści: „wartość świadczeń okolicznościowych przyznawanych w formie rzeczowej lub w formie bonów towarowych uprawniających do zakupu w sklepach artykułów spożywczych i przemysłowych, pod warunkiem że nie podlegają one wymianie na pieniądze - do wysokości nie przekraczającej rocznie kwoty, która z tego tytułu została zwolniona od podatku dochodowego od osób fizycznych”, jednak uchylenie tego przepisu nie wyklucza przyjęcia, że bony towarowe nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie. Regulacja § 2 pkt 19 jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS, to nie są wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia.

Analiza zachowania pracodawcy realizującego cele socjalne oczywiście powinna uwzględniać obowiązujące w tym względzie przepisy prawa pracy i powinna być prowadzona w każdym przypadku, który budzi wątpliwości. Należy przy tym uwzględnić, że obowiązek pracodawcy zaspokajania w miarę możliwości i warunków potrzeb bytowych, socjalnych i kulturalnych pracowników wynika z art. 16 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 1998 r. nr 21, poz. 94 ze zm. – dalej jako k.p.) jest jedną z podstawowych zasad prawa pracy. Ustawodawca w art. 94 pkt 8 k.p. nałożył na pracodawcę obowiązek zaspokajania w miarę posiadanych środków socjalnych potrzeb pracowników. Pracodawcy nie mają zatem bezwzględnego obowiązku prowadzenia działalności socjalnej na rzecz pracowników, gdyż przepisy kodeksu jedynie postulują prowadzenie takiej działalności. By nie dopuścić do zupełnej dowolności w omawianym zakresie, obowiązek zaspokajania potrzeb socjalnych pracowników został warunkowo ujęty w ustawie o z.f.ś.s., uprawniając pracodawców do modyfikacji w prawie wewnątrzzakładowym (w układach zbiorowych pracy) obowiązków wynikających z ustawy, aby umożliwić im uzależnienie działalności socjalnej od posiadanych warunków i możliwości. Nie można pomijać, że zgodnie z intencją ustawodawcy ZFŚS jest dobrowolnym funduszem na poziomie zakładu pracy, którego podstawowym zadaniem jest sfinansowanie przez pracodawcę pomocy socjalnej między innymi na rzecz pracowników i ich rodzin. W art. 1 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. określono zasady tworzenia w zakładach pracy ZFŚS i zasady gospodarowania środkami tego funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z ZFŚS oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych ale przy założeniu, że ZFŚS został uruchomiony. Bez wątpienia zatem pojęcie „socjalny” utożsamiane jest z zaspokajaniem potrzeb bytowych, materialnych i kulturalnych uprawnionych osób. Z kolei „zasady gospodarowania funduszem” oznaczają sposób podejmowania decyzji związanych z wydatkowaniem środków finansowych, sposobem ich gromadzenia i wydatkowania. Świadczenia socjalne nie są elementem stosunku pracy. Ze środków ZFŚS finansuje się zatem świadczenia niewynikające z warunków wynagradzania za pracę oraz niezależne od wyników i jakości wykonywanej pracy. Jedynie te działania, które podejmowane są w interesie pracowników, a nie pracodawcy, mieszczą się w ustawowym pojęciu zakładowa działalność socjalna.

Ustawa o z.f.ś.s. definiuje w art. 2 pkt 1, że działalność socjalna to usługi świadczone przez zakłady pracy na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Definicja działalności socjalnej daje zatem pracodawcy możliwość zakupu ze środków ZFŚS m. in. bonów towarowych z okazji świąt Bożego Narodzenia czy Wielkanocy z tytułu zwiększonych wydatków w tym okresie. Warunkiem umożliwiającym przyznanie bonów i paczek jest zapisanie takich form pomocy w regulaminie ZFŚS oraz określenie trybu ich przyznawania (czy przyznanie bonów lub paczek następuje np. na wniosek osoby uprawnionej, czy też z inicjatywy pracodawcy), a to w myśl art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o z.f.ś.s., który stanowi, że „przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu; Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków funduszu na

poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów”. Ustawa nie nakazuje zatem pracodawcy formułowania określonych kryteriów, nie formułuje też procedury dysponowania środkami ZFŚS. Pozostawiając te kwestie dobrowolnej decyzji pracodawcy, stawia jedynie wymóg uzależnienia świadczeń z ZFŚS od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej oraz wymóg określenia zasad i warunków korzystania ze środków funduszu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przywołane przepisy prawa pozwalają na wniosek, że analiza realności kryterium przyznawania świadczeń jest o tyle istotna, o ile budzi wątpliwości realizacja przez pracodawcę celu socjalnego świadczenia, natomiast brak dotrzymania przez pracodawcę ustalonych w regulaminie kryteriów przyznania świadczenia, przy ewidentnej realizacji celu socjalnego świadczenia, w żadnym razie nie może dyskredytować świadczenia i arbitralnie przesądzać o zaniechaniu realizacji celów socjalnych, a tym samym o wynagrodzeniowej naturze świadczenia. Należy przy tym podkreślić, że jedyna sankcja ustawowo sformułowana za naruszenie przepisów ustawy sprowadza się do art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s. Związkowi zawodowemu przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot ZFŚS środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na fundusz oraz do art. 12a, który stanowi, że „kto, będąc pracodawcą lub będąc odpowiedzialnym, w imieniu pracodawcy, za wykonywanie przepisów ustawy, nie wykonuje przepisów ustawy albo podejmuje działania niezgodne z przepisami ustawy, podlega karze grzywny; W sprawach, o których mowa w ust. 1, orzeka się na podstawie wniosku pochodzącego od właściwego organu Państwowej Inspekcji Pracy w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia”.

Sąd Okręgowy wyrokując w sprawie nie dokonał analizy – mając na uwadze w/w przepisy – czy boni towarowe wypłacane pracownikom były przychodem w rozumieniu § 2 pkt 19 rozporządzenia z 1998 roku.

Ustawa o z.f.ś.s. wyklucza tworzenie zasad podziału ZFŚS w sprzeczności z jej art. 8 ust. 1. Jest to przepis bezwzględnie obowiązujący, którego brzmienie nie upoważnia do przyznawania osobom uprawnionym prawa do świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości. Przepis ten wyraźnie określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Nakłada to na przyznających świadczenia obowiązek indywidualnej kwalifikacji wniosków. Przepis określający kryteria socjalne jest jednak ogólnikowy i nie zawiera żadnych wskazówek co do gromadzenia informacji o stanie majątkowym, sytuacji rodzinnej, życiowej czy dochodach osób uprawnionych. W szczególności ustawodawca pozostawiając w tej mierze swobodę pracodawcy i załodze pracowników nie zdefiniował żadnych kryteriów ani progów, jakie winny być brane pod uwagę, a tym samym nie określił sposobu dokumentowania sytuacji uprawniających do świadczeń socjalnych.

Należy mieć przy tym na względzie, że decyzje o każdorazowym przyznaniu pomocy z ZFŚS na określony cel, należą do pracodawcy lub osoby odpowiedzialnej w imieniu pracodawcy, a swoboda ich podejmowania jest ograniczona uprawnieniami związków zawodowych. Jak była już o tym mowa w wypadku niezgodnego z prawem administrowania środkami funduszu pracodawca ponosi odpowiedzialność cywilną (art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s.) i karno-administracyjną (art. 12a ustawy o z.f.ś.s.). Trzeba w związku z tym zauważyć, czy w zakładzie pracy płatnika były związki zawodowe, których przedstawiciel każdorazowo własnoręcznie podpisem potwierdzał ustalone w regulaminie kryteria przyznawania świadczeń. Również należy rozważyć, czy przedstawiciele związków zawodowych, ani inni zatrudnieni pracownicy w całym okresie, którego dotyczy spór nie kwestionowali zasady przydzielania bonów i ich wysokości, jak i postanowień istniejącego regulaminu.

Należy przy tym podkreślić, że jedyna sankcja ustawowo sformułowana za naruszenie przepisów ustawy sprowadza się do art. 8 ust. 3 ustawy o z.f.ś.s., który stanowi, że Związkowi zawodowemu przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz oraz art. 12a. Kto, będąc pracodawcą lub będąc odpowiedzialnym, w imieniu pracodawcy, za wykonywanie przepisów ustawy, nie wykonuje przepisów ustawy albo podejmuje działania niezgodne z przepisami ustawy, podlega karze grzywny; w sprawach, o których mowa w ust. 1, orzeka się na podstawie

wniosku pochodzącego od właściwego organu Państwowej Inspekcji Pracy w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Tym samym Sąd Apelacyjny podziela stanowisko, że organ rentowy nie jest władny do weryfikowania udzielonych pracownikom świadczeń pod kątem spełniania określonych w regulaminie kryteriów. Władny był natomiast do kwestionowania celów jakie określił pracodawca przeznaczając bony finansowe wypłacane pracownikom.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze najnowszy pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia z 20 czerwca 2012 roku (sygn. I UK 140/12, LEX nr 1211542), w którym stwierdzono, że „przepis art. 8 ust. 1 (...) wyraźnie wiąże wysokość przyznawanego świadczenia (będącego pomocą finansową w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy) z rozpatrywaną łącznie sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej”. Sąd Najwyższy tym razem uznał jednoznacznie, że „o ile zbliżona sytuacja materialna i rodzinna pracowników prowadzi do oceny, że przyznanie im świadczeń w tej samej wysokości nie narusza art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, o tyle winna być ona rozpatrywana indywidualnie w sposób przewidziany w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przyznanie zaś świadczenia poza wymaganym trybem – nawet za zgodą organizacji związkowej – oznacza naruszenie przez pracodawcę regulaminu wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a tym samym naruszenie art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych”.

Sąd Najwyższy w wyroku z 23 października 2008 roku (sygn. II PK 74/08, OSNP z 2010 r., nr 7-8, poz. 88) jednoznacznie wskazał, że „przepis art. 8 ust. 1 ustawy (...) nie odnosi się do całości działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do ulgowych świadczeń i usług. Regulamin może przewidywać wydatkowanie środków funduszu na inne cele mieszczące się w ramach działalności socjalnej oraz ustalać inne zasady korzystania z tych świadczeń, np. powszechnej dostępności na równych zasadach w zakresie imprez integracyjnych”. Kryterium socjalne wskazane w art. 8 ust. 1 tej ustawy odnosi się zatem wyłącznie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, nie dotyczy zaś innych świadczeń i usług, o których mowa w art. 2 ust. pkt 1 ustawy (np. finansowanie imprezy integracyjnej dla pracowników).

Podsumowując stosownie do treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przepis ten nie tylko wskazuje źródło finansowania wymienionych świadczeń (fundusz świadczeń socjalnych), lecz także odnosi się do zasad ich wypłacania, skoro są to świadczenia wypłacane pracownikom "w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych". Ramy te zaś zakreślają przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz regulaminy ustanawiające zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej.

Stosownie do art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych - "zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów". Wydany na tej podstawie regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych stanowi źródło prawa pracy na podstawie art. 9 k.p. (zob. przywołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., II PK 74/08 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 579/00, OSNAPiUS 2003 nr 14, poz. 331). Skoro określa on także "zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu", jest więc wiążący nie tylko w zakresie ogólnych zasad (kryteriów) podziału środków funduszu świadczeń socjalnych, ale także w odniesieniu do ustanowionego w nim trybu ich przyznawania pracownikom, uwzględniającego indywidualną ocenę każdego przypadku według przyjętych kryteriów. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wyraźnie wiąże wysokość przyznawanego świadczenia (będącego pomocą finansową w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy) z rozpatrywaną łącznie sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej.

Jednakże Sąd Okręgowy musi ustalić, czy sporne świadczenia zostały przyznane z zachowaniem indywidualnej oceny każdego pracownika w trybie wynikającym z postanowień Regulaminu, na warunkach wynikających z tego Regulaminu i czy mogą one zostać uznane za świadczenia tworzone ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W tym celu należy ocenić stosowne zapisy regulaminu oraz ustalić, czy podziału środków dokonano zgodnie z tymi zapisami (kryteria) oraz na cele w regulaminie wskazane. To wymaga analizy postanowień regulaminu i oceny, czy są one zgodne z obowiązującymi, wskazanymi wyżej przepisami.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 §4 kpc.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górńska